

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře – rozhodl jako soud odvolací v senátě složeném z předsedy Víta Jakšiče a soudců JUDr. Ivany Kosové a Mgr. Pavla Příbyla ve věci žalobkyně [údaje o účastníkovi] [údaje o zástupci] proti žalovanému [údaje o účastníkovi] [údaje o zástupci], o zaplacení částky 600.000 Kč s příslušenstvím, o odvolání žalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Táboře ze dne 29. září 2016, č. j. 8 C 80/2016-46,

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se potvrzu je.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů odvolacího řízení částku 39.930 Kč k rukám advokáta [anonymizováno] [jméno] [příjmení] do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Shora uvedeným rozsudkem uložil Okresní soud v Táboře (dále jen, soud I. stupně⁶⁶) žalovanému, aby zaplatil žalobkyni částku 600.000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně od 9.4.2016 do zaplacení a na náhradě nákladů řízení – k rukám jejího právního zástupce – částku 49.930 Kč, vše do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku. Rozsudek byl vydán jako rozsudek pro uznání s odůvodněním, že žalovaný byl usnesením ze dne 28.7.2016 vydaném na tiskopisu vz. č. 77 o.s.ř., které mu bylo doručeno do vlastních rukou dne 2.8.2016, podle § 114b odst. 1 o.s.ř. vyzván, aby se vyjádřil k žalobnímu návrhu, ale navzdory poučení o následcích nesplnění výzvy na ni ve stanovené lhůtě a ani do vydání napadeného rozsudku nijak nereagoval. Nastala tedy fikce uznání žalobou uplatněného nároku podle § 114b odst. 5 o.s.ř. a současně jsou splněny podmínky § 153a odst. 3 o.s.ř. pro vydání rozsudku pro uznání, když nejde o věc, v níž nelze uzavřít a schválit smír.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný odvolání. V prvé řadě vytkl soudu I. stupně, že usnesení podle § 114b odst. 1 o.s.ř. a následně i napadený rozsudek doručoval nesprávně nikoli na adresu

jeho trvalého pobytu, ale na adresu jeho provozovny v Soběslavi, kde se on ovšem zdržuje jen zřídka. Na této adrese žalovaný převzal rozsudek, nikoli však usnesení z 28.7.2016. Jestliže mu tedy toto usnesení nebylo doručeno do vlastních rukou, nemohlo dojít k fikci uznání nároku a nebyly dány podmínky pro vydání rozsudku pro uznání. Po nahlédnutí do spisu žalovaný doplnil odvolání o námitku, že usnesení podle § 114b odst. 1 o.s.ř. zřejmě vůbec nebylo vydáno, protože se ve spisu nenachází, a doručenka, z níž soud I. stupně dovodil, že mu toto usnesení bylo doručeno, ve skutečnosti dokládá doručení usnesení ze dne 7.7.2016, č. j. 8 C 80/2016-42, jímž bylo podle § 9 odst. 7 zákona č. 549/1991 Sb. zrušeno předchozí usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku. Při jednání odvolacího soudu pak žalovaný vyslovil přesvědčení, že vzhledem k nesrovnalostem ve spisu a k tomu, že byla vydána dvě rozhodnutí se stejným jednacím číslem, nelze doručenku považovat za veřejnou listinu, zdůraznil, že nárok žalobkyně v žádném případě neuznává, a navrhl, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc vrácena soudu I. stupně k dalšímu řízení.

Žalobkyně navrhla potvrzení napadeného rozsudku. Poukázala na to, že za situace, kdy žalovaný zásilku skutečně převzal, je skutečnost, že mu nebylo doručováno na adresu trvalého bydliště, bez významu. Z doručenky pak je podle jejího názoru jednoznačně patrné, že převzetí písemnosti žalovaný potvrdil vlastnoručním podpisem. Pokud jde o další námitky, z obsahu spisu vyplývá, že usnesení ze dne 7.7.2016 žalovaný osobně nepřevzal, neboť mu zásilka byla dne 11.7.2016 vhozena do domovní schránky, a proto je jasné, že z hlediska doby doručování jsou toto usnesení a výzva podle § 114b odst. 1 o.s.ř. zcela nezaměnitelnými listinami. Proto žalobkyně považuje tvrzení žalovaného za účelová.

Odvolání bylo podáno včas k tomu oprávněnou osobou. Odvolací soud proto projednal věc podle § 212 o.s.ř. a přezkoumal napadený rozsudek v celém jeho rozsahu, přičemž se – vzhledem k tomu, že existenci vad uvedených v § 205 odst. 2 písm. a) o.s.ř. žalovaný netvrdí a ani ze spisu neplyne, že by řízení bylo některou z nich zatíženo – zabýval pouze námitkou, že nebyly splněny předpoklady pro vydání rozsudku pro uznání, která představuje druhý přípustný odvolací důvod podle § 205b o.s.ř. Na návrh účastníků provedl v tomto směru poměrně rozsáhlé dokazování (viz níže) a poté dospěl k závěru, že odvolání žalovaného není opodstatněné.

Žalovaný nakonec nikterak nepopíral, že na doručence, jež je založena na čl. 42 p.v. spisu dole, je jeho vlastnoruční podpis, a proto zpráva České pošty, kterou si odvolací soud k otázce, kdo tuto zásilku převzal, pouze potvrdila tuto mezi účastníky nespornou skutečnost. Za této situace je nutno přisvědčit žalobkyni, že je zcela bez významu, že zásilka nebyla doručována na adresu trvalého bydliště žalovaného, protože podle § 46a odst. 1 o.s.ř. lze adresátu doručit na kterémkoliv místě, na němž bude zastížen. Základní spornou otázkou tedy zůstává, zda zásilka, jejíž převzetí dne 2.8.2016 žalovaný svým podpisem na doručence potvrdil, obsahovala skutečně tiskopis vz. 77 o.s.ř., tj. výzvu podle § 114b odst. 1 o.s.ř., nebo – jak tvrdí žalovaný – usnesení ze dne 7.7.2016. K této otázce vypověděli žalovaný a jeho manželka [jméno] [celé jméno žalobkyně], že dne 2.8.2016 našli v obálce po jejím otevření usnesení o zrušení předchozího usnesení o zastavení řízení a stejnopis žaloby; žalovaný současně popřel, že by výzvu podle § 114b odst. 1 o.s.ř. někdy obdržel. Svědkyně [jméno] [příjmení], zaměstnankyně soudu I. stupně, která obě zásilky vypravovala, pak ve své výpovědi uvedla, že usnesení ze 7.7.2016 napsala v konceptu asistentka soudce a poté je vložila do systému ISAS, ve kterém je svědkyně následně upravila do správného formátu, opatřila slovy, „Za správnost vyhotovení“ a údajem, „v.r.“ za jménem asistentky, v této podobě je v jednom vyhotovení vytiskla a poslala je žalovanému. Zástupci žalobkyně bylo usnesení doručováno do datové schránky, nikoli v tištěné podobě. Žádné další vyhotovení tohoto usnesení k založení do spisu nepořizovala, protože rozhodnutí je k dispozici v systému ISAS a v případě potřeby je lze kdykoli vytisknout znovu. Na základě referátu asistentky na čl. 42 a údajů ve spisu pak svědkyně vyplnila tiskopis vz. 77 o.s.ř., vytiskla jej a spolu se stejnopisem žaloby jej poslala žalovanému. Pokud by se v obálce nadepsané, vz. 77 + stn.“ nacházelo ve skutečnosti usnesení ze 7.7.2016, znamenalo by to, že by toto usnesení musela

schválně znovu vytisknout, a k tomu nebyl dán žádný důvod. Proto může vyloučit, že v zásilce doručené žalovanému 2.8.2016 bylo toto usnesení. Podle referátu asistentky soudce na č.l. 42 p.v. spisu byl pokyn k vyhotovení tiskopisu vz. 77 o.s.ř. dán dne 28.7.2016, následující den, tj. 29.7.2016, byl spis předán kanceláři a ještě též den byl podle razítka kanceláře referát vypraven. Z výpisu ze systému ISAS, který si odvolací soud vyžádal, pak je zřejmé, že tiskopis vz. 77 o.s.ř. byl založen dne 29.7.2016, též den byl jedenkrát vytištěn a jako jeho adresát je v systému uveden žalovaný. Zbývající listinné důkazy provedené při druhém jednání odvolacího soudu (odpověď České pošty na dotaz o způsobu zanechávání zásilek na provozovně žalovaného v případě, že není zastížen, prohlášení prodavačky [jméno] [příjmení], sdělení bytové komise města Soběslav o charakteru bytů v domě [adresa]) se týkaly pouze okrajových skutečností a pro rozhodnutí ve věci neměly podstatný význam. Po zhodnocení relevantních důkazů dospěl odvolací soud k jednoznačnému závěru, že obsah výpovědi svědkyně [příjmení] zcela odpovídá tomu, co je zaneseno (a to způsobem, který nelze dodatečně upravovat) do systému ISAS. Kromě toho považuje odvolací soud za naprosto nepravděpodobné, že by svědkyně přesto, že tiskopis vz. 77 o.s.ř. vytiskla, nakonec toto rozhodnutí do obálky nevložitela a naopak ke stejnopisu žaloby připojila písemné vyhotovení usnesení ze 7.7.2016, které by ovšem za tím účelem musela záměrně vytisknout, ač k tomu neměla žádný důvod. Proto se jeví výpovědi žalovaného a jeho manželky jako účelové a naopak lze mít za spolehlivě prokázané, že usnesení obsahující výzvu k vyjádření podle § 114b odst. 1 o.s.ř. bylo dne 28.7.2016 skutečně vydáno, svědkyně [příjmení] je dne 29.7.2016 podle pokynů asistentky soudce vyhotovila, žalovanému je v obálce spolu se stejnopisem žaloby zaslala a žalovaný tuto zásilku dne 2.8.2016 do vlastních rukou převzal.

Zbývá posoudit důvodnost námitky žalovaného, že doručenkou podepsanou dne 2.8.2016 není možno považovat za veřejnou listinu. Podle ustálené soudní praxe je doručenka obsahující všechny zákonné náležitosti veřejnou listinou a v důsledku toho je na účastníku, který správnost údajů na doručence uvedených zpochybňuje, aby k tomuto tvrzení nabídl důkazy; v opačném případě (tj. pokud doručenka všechny zákonné náležitosti neobsahuje) musí soud vyšetřit, zda bylo doručeno v souladu se zákonem (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25.6.1998, sp. zn. 2 Cdon 1532/97, uveřejněné v časopise Soudní judikatura pod č. 127/1998). Vzhledem ke skutkovému závěru, který odvolací soud po doplnění dokazování učinil ohledně obsahu zásilky doručené žalovanému dne 2.8.2016 v předchozím odstavci, lze konstatovat, že i kdyby doručenka náležitosti uvedené v § 50g o.s.ř. neobsahovala, bylo náležitě vyšetřeno, že doručení výzvy podle § 114b odst. 1 o.s.ř. proběhlo v souladu s procesními předpisy. Námitka žalovaného však stejně není důvodná. Žalovaný poukazuje na skutečnost, že ve věci byla vydána dvě rozhodnutí se stejným jednacím číslem (tj. se stejným údajem o čísle listu, na němž se rozhodnutí ve spisu nachází), a nedostatek jedné ze zákonných náležitostí doručanky spatřuje v tom, že z ní není zřejmé, které z těchto rozhodnutí se v zásilce nacházelo a které mu tedy bylo doručeno; v souvislosti s touto námitkou argumentuje usnesením Nejvyššího soudu ze dne 17.4.2008, sp. zn. 32 Odo 1577/2006. Přitom ovšem pomíjí, že důvodem, proč Nejvyšší soud v uvedené věci zrušil rozsudek odvolacího soudu, jímž byl potvrzen rozsudek pro uznání vydaný podle § 153a odst. 3 o.s.ř., byla skutečnost, že na doručence, jež měla dokladovat řádné doručení výzvy podle § 114b odst. 1 o.s.ř., nebyla písemnost obsahující výzvu řádně označena jednacím číslem (tj. spisovou značkou a číslem listu), doručenka tudíž neobsahovala zákonné náležitosti, neměla tak povahu veřejné listiny a neuplatnila se domněnka správnosti údajů na ní uvedených. V této věci je situace jiná, protože na doručence je uvedením čísla vzoru schváleného Ministerstvem spravedlnosti náležitě označeno, že jde o usnesení obsahující výzvu k vyjádření podle § 114b odst. 1 o.s.ř., a je na ní uvedeno i celé jednacím číslo 8 C 80/2016-42. Jestliže tedy musí doručenka podle § 50g odst. 1 písm. c) o.s.ř. obsahovat označení doručované písemnosti (míněno označení vylučující záměnu s jinou písemností), je zřejmé, že doručenka podepsaná žalovaným tomuto požadavku plně vyhovuje bez ohledu na to, že pod stejným jednacím číslem bylo ve věci již dříve vydáno usnesení ze 7.7.2016.

Z uvedeného vyplývá, že soud I. stupně správně uzavřel, že v důsledku marného uplynutí lhůty stanovené ve výzvě, jež byla žalovanému řádně doručena, nastala tzv. fikce uznání nároku, a jelikož nejde o věc, kde by takovému postupu bránilo ustanovení § 153a odst. 2 o.s.ř., nepochybil, když podle odst. 3 téhož ustanovení rozhodl rozsudkem pro uznání. Věcně správný je i výrok o nákladech řízení, a proto byl napadený rozsudek v obou výrocích podle § 219 o.s.ř. potvrzen.

Úspěšná žalobkyně má podle § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o.s.ř. právo na náhradu nákladů odvolacího řízení, které představuje odměna advokáta za tři úkony právní služby (sepis vyjádření k odvolání a účast právního zástupce u dvou jednání odvolacího soudu) po 10.700 Kč stanovená podle § 7 bodu 6. vyhlášky č. 177/1996 Sb., tři paušální částky náhrady výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 téhož předpisu a náhrada za daň z přidané hodnoty ve výši 21% ze součtu uvedených částek (6.930 Kč). Celkovou částku 39.930 Kč je žalovaný povinen zaplatit k rukám zastupujícího advokáta do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 149 odst. 1, § 160 odst. 1, § 211 o.s.ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je přípustné dovolání jen v případě, že se jedná o rozhodnutí, které závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak (§ 237 o.s.ř.). Přípustnost dovolání je však podle § 239 o.s.ř. oprávněn zkoumat jen dovolací soud. Dovolání mohou účastníci podat do dvou měsíců od doručení písemného vyhotovení rozsudku k Nejvyššímu soudu prostřednictvím soudu, který rozhodoval v prvním stupni.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Tábor 23. února 2017

Mgr. Jiří Vaněk
předseda senátu

Rozhodnutí nabylo právní moci dne 22. března 2022.